

La finestra oberta

LAIA
MOLINÉ

Tomar a començar «com abans» seria el pitjor error

A causa de la crisi sanitària provocada per la Covid-19, els estats d'alerta proclamats en la majoria dels països i l'obligat confinament han fet que la gran aturada del transport i la minimització de les activitats comercials hagin comportat una disminució de les emissions de gasos d'efecte hivernacle. Les xifres estimades a Alemanya, per exemple, es calculen sobre 50 i 120 milions de tones menys de CO2 aquest any per l'enorme baixada de la demanda en electricitat.

El confinament per frenar el contagi ha reduït la mobilitat i molts vehicles, principal font de contaminació a les ciutats, s'han quedat aparcats. La restricció de vols de les companyies aèries també ha contribuït a aquesta reducció i, a més, la demanda del petroli ha caigut per primera vegada des de 2009, com informa l'Agència Internacional de l'Energia.

Les reduccions puntuals per la Covid-19 no acabaran amb la crisi climàtica, però poden ser un punt de partida que ens faci reflexionar a totes i a tots sobre el futur. La forma d'entendre el món hauria de canviar a partir d'ara. Si hem pogut reduir, durant aquest temps, l'emissió de gasos d'efecte hivernacle, per què no podem fer-ho en un futur proper, una vegada es vagi recuperant l'activitat d'abans de la crisi?

Per a això cal esperar que, després de la crisi i el confinament, no hi hagi un efecte rebot. Després de la Covid-19, el canvi climàtic, la contaminació atmosfèrica i la pèrdua de biodiversitat no haurà pas desaparegut.

La sortida del confinament no pot ser una tornada al consum massiu de béns i serveis. Encara que, des del punt de vista econòmic sigui l'ideal no és així pel que fa al mediambiental. Durant el període que hem estat a casa hem pogut adonar-nos de les coses prioritàries i les que no són tan necessàries, per això també hem de mantenir la mateixa mentalitat quan això acabi o, en cas contrari, hi haurà un repunt de l'emissió de gasos d'efecte hivernacle.

Amb la Covid-19 els governs s'han adonat de la importància de la inversió en I+D i en salut. Un cop això acabi, no es pot tornar a retallar en aquest àmbit ja que ens juguem el futur. Aquests sectors juntament amb l'educació són el més important que s'han de tenir en compte per a la inversió. Si, per contra, no s'incrementa aquest finançament, la probabilitat que en un futur no puguem enfrontar-nos als problemes mediambientals s'eleva exponencialment.

Amb aquesta crisi ens hem pogut conscienciar de la necessitat de la corresponsabilitat social i aquest és el punt de partida per posar fi al canvi climàtic. A més, l'arribada de malalties respiratòries com la Covid-19 es pot accelerar de la mà del canvi climàtic. Amb la pandèmia hem après noves formes de treballar i podem, després d'ella, seguir fent la nostra feina de manera similar. Molts avui en dia teletreballen.

S'ha de seguir impulsant les energies renovables i la mobilitat sostenible, així com una agricultura ecològica, i no oblidar que la lluita contra el canvi climàtic segueix activa. El retorn a la normalitat no pot fer que les emissions de gasos amb efecte hivernacle i la contaminació augmentin una altra vegada per la posada en marxa dels plans governamentals per estimular l'economia (com va passar el 2008).

S'ha de trobar l'equilibri. Ara que la Terra comença a respirar no tornem a asfixiar-la.

Som moltes les persones que pensen que tornar a començar «com abans» seria el pitjor error històric en què es podria caure. ≡

Membre de la CPN de Progressistes-SDP